

Landskap: Småland.

Upptecknat av: Carl Viking

Härad: Uppvidinge, m. f.

Adress: Furåkra, Kråksmåla.

Socken: Ålgård, m. f.

Berättat av: Carl Viking, m. f.

Uppteckningsår: 1947.

Född år 1874 i Ålgårdsköcker

Uppteckningen Berör folkvisor in-
lärdas av meddelaren i unga år.
Spelade och sjungna alla Fiol.

Vol: 1.

Fidor: 1—34.

Register nästa sida.
Teckning. s. 35.

ACC. N:R. M. 7495: 1-35.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Min ungdomsdröm.	s. 1.
"Vackra Rosen."	s. 3.
"O, kärlek ljusa låga ---"	s. 6.
"Vid foten av alpen ---"	s. 8.
"Vid rassen av stranden ---"	s. 11.
"O, vad är det ---"	s. 15.
"O, jag minnes en tid ---"	s. 18.
"Det var en söndagsafton ---"	s. 20.
"På blomsterklädd kulle ---"	s. 22.
"Hon vänta vid torpet ---"	s. 32.

1.)

ACC. N.R. M. 7495 : 1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVN^o 1 Min ungdomsdröm.

v. 1. I skymningens enskliga stunder
jag drömde många hjusande dröm.
När jag i de grönskande lundar
fick vandra med vännen så äm,
den vän, som i trykhet jag vågat att
älska och kalla för min, den vän
vilkens minnen mig plågar, men än-
dock så hjusar mitt sinne.

v. 2. O varföre skall jag väl dröm-
ma, drömma om kärleken så. O var-
före kan jag ej glömma den vän,
som jag ej kunde få. Den vän, som
i trykhet jag vågat att älska och
kalla för min, den vännen vars min-
nen mig plågar, men ändå
så hjusar mitt sinne.

2.)

ACC. N.R. M. 7495:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 3. Vad gör det att hjärtat vill brista
vid hanken på vänners parväl, vad
kärast man har skall man mista,
var modig min kämpande själ! Vad
modigt mitt klappande hjärta, dö
låren att ingen den ser, ej ringaste
skymt av din smärta blott tröst åt
min vän jag kan ge.

v. 4. Vad gör det att jag måste kväva en kün-
la fast helig och äm, vad gör det att
jag nödgas gräva en grava åt min
sällaste dröm. Vad gör det att jag
bliver bruten, likt rosea, som bräts
av en mä, vad gör det att jag blir
förskjuten! En gång blir jag trösktes
av snö!

v. 5. O, älskade lät mig på trycka din
hand till ett risa parväl, må sorgen

ej grusa din lycka, jag änskar av
hela min själ! Må den som dig väjer
till make bli dig trofast, som jag hä-
ra vän, då vill jag all glädje för-
saka, lev nöjd; vi ej träffas igen.

Lönnlaub "Tumla" November 1908. C. N. 7

Nº 2.

"Vackra Rosen"

Enligt sägen var "Vackra Rosen" en son på
sidolinjen till en Adelsman. "Rosen" levde ti-
den 1870-80 i Hockholm, som gårdshjunge
till gitarr. Ungdammen hade han, så
ljusat, med sin sängl. unga systrar, som
voro adelsfräknar. Sam hade från sitt
fönster kastat till hängaren var sin
guldring; som han apptag. Både
samerna voro förälskade i "Vackra
Rosen"; men klyftan mellan honom

4.)

ACC. NR. M. 7495:4.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och bemälda damer, var allt för djupa
och för breda. Tystrarna säges skolat
fäljts åt och dränkt sig i Västaham-
nen. Så lät "Rosen" smälta samman
till en ring de 2. ringarna och förvägsam
med 2. svarta stenar och ringen bar
han hela sin livstid och den följde ha-
nam i graven. På ålderdommen för-
sjänk "Vackra Rosen" stundom i trycken-
skap, så han ibland t.o.m. "Tjös upp
sin gitarr." Men "Rosen" var alla Stock-
holmsdarners gunstling och dam-
gar hanam pengar alltid till att
lösa instrumentet åter. Strax efter
bemälda flickans död hade han för-
fattat följande sång, varmed han
alltid började sin konsert då han
sjöng på de gårdarna. "Nu ha vi

"Vackra Rosen här" sade damerna, öppnade
fönstren och gav honom pengar. —

v. 1. O, stanna, o, stanna, du vind,
som fordom har smekat min kind;
I ungdommens lyckliga dagar min
lycka och sällhet du var;

v. 2. Jag bant mig i leende dagar en kron,
och jag gladdes däråt; Nu vissnar den
bort och jag klagar, den fuktas ej mer
av en tår;

v. 3. Ett moln på min himmel sig
lägrat, det slår emot ruban sin skräck;
Den här i mitt öga syns hägra i sorgens
och saknadens kväll;

v. 4. Men snart blir jag trötter vid staven,
ja, tung och ej orkar mer gå, nag
blir det väl ädligt i graven, men

6.)

ACC. N:R. M. 7495:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

vilan den finner jag låg.

v. 5. Gå lär mig att ädet bestiga och fly
såsom vinden den far. En häst lär
den sista i livet för mig finnas ej sa-
ror mer kval.

N° 3.

En allmänt antyckt visa i min ungdom.
v. 1. O, kärlek giwa låga, som finnes
i vårt brästh. förutän dig så vore vårt
liv en kullen häst. Men du är just
den solen, som värmer opp vårt liv och
sprider ljus och värme vår korta ung-
domstid.

v. 2. Och därför dig jag dyrkar, du
är i allt mitt liv, förutän dig så vore
det ständigt skid och kiv. Må ald-
rig vännera veta hur ämt jag älskar

21
än, ty kärleken är livvakt, när den berör
min vän.

v. 3. Att nfi ungdomsåren om kärlek
drämma på, och skapa rig en himmel
med 1000 spärnor på. En spärna där
skall lysa av hoppets stråle kränt,
och låta oss på ana att älska det är
skönt.

v. 4. Helst först i fantasien jag valde ut
min brud; och redan henne klädde
i Himmels änglaskrud. Och redan
skall man söka tills man har funnit
den; och när man henne funnit, man
funnit himmelen.

v. 5. Men jordisk kärlek sviktar för min-
sta norrlanftikt, och ingenting beständigt
du fann bland människors släkt, men
har du vännen funnit, så sök den him-

mel nå, och skynda digan möjligt i äk-
had hann att gå.

v. 6. Tillägg av c---k---g. Om oblikt öde skulle
prästaga dig din vän, så lev som jag
i hoppet; Ni präppas få igen. Ty frögen
kärlek präppas all godhetens sorg vi
få ju åter mötas i Himlens Skjånborg.

Nº 4.

En gammal vacker allmogevise, lärd i unga år.

v. 1. Vid foten av alpen i daldjupets grän-
ska, jag finner så skön både him-
mel och jord. Har ungdom, har hät-
san, har insett att änska, jag sjunger
min visa och väller min hjärd. När
vintern sprör rosor på fjällen, de glim-
ma, som pärlor och guld. Då samlas
vi alla om kvällen i hyddan så lyck-

9.)
lig och huld,

v. 2. Var morgon jag påser en alms
i hatten och börjar min vandring
med stauce i hand. Kring gräns-
kande ångar och blåande vatten
jag vadar min bjord uti middagens
brand. Men häre jag lavinernas is-
kor och kammer där iberg från sky
då skydda vi alla i brändka tillba-
ka, tillbaka mot byn.

v. 3. Det brusar så mäktigt, det dånar
mig säver, men kammer min svän
jag vaknar med hast, men kammer
en almsplad. den hoppar jag över, jag
kysser min flicka och kammer den
blen. Ack, säg mig var vände hon
vara, på länge jag sett henne ej jag
ber dig, o klippa mig svär du

10.)

ACC. N.R. M. 7495:10.

LUNDS. UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

han är mig brogen, o nej!
v. 4. Vi lala rätt ofta om sorger och
kvalen; jag känner ej dem, när jag jing-
er jag ler; men kamma de äter ner me-
der i dalen, jag klättrar på bergen, där
när dam ej mig. Jag hörs ett alphonse
där borta, min flicka mig skyddar i
famn; med räng vill jag vägen för-
korta, spring på, o, spring på mina
Lamm.

Nº 5.

Obs en synnerligen vacker visa, som jag lärt
av min mormor. Visan är gammal, jag rjäng
den redan, som 17-års pojke då jag gick
i "Fäskog" (Sven hem korna om kvällar-
na från befermarken) Och jag hade
rängröst så det hördes $\frac{1}{4}$ mil i sam-
markvällen; och jag kan ännu spela och
sjunga den vackra visan till föd.

11.)

ACC. NR. M. 7495 : 11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 1. Vid vassen av stranden vid norra
bäcken min älsklingsig smyger från
morgon till kväll! Han plockar de
blommor, som kärleken kysser och lever
i hyddan så lycklig och päll. Och luften
rensar skyarna de kalla, när regn på
på våra fönsterrutor falla. O möt mig
vid stranden, jag älskar blott dig,
ja dig, o möt mig vid stranden jag äls-
kar blott dig.

v. 2. Min kärlek förklara jag vill för
den flicka, för vilken mitt hjärta så
innerligt blår. Den gläd, som mitt
sinne och hjärta kan värma, den fin-
nes hos henne, och nu är det vår. Hör
bäckens sorl och vindens milda sus-
ning, du är i allt mitt liv och min
förtrusning. Kom möt mig vid stranden

12.)

ACC. N.R. M. 7495 : 12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

jag älskar blott dig ja dig. Omöt mig vid
stranden jag älskar blott dig.

v. 3. Så lätt är givet och handen så fröget
du lagt i min hand, som ditt städren
skall bli. Vi springa, som fåglar i mor-
garens skunder och leva, som änglar
på jorden just vi. Och solens brand
den är mitt hjärtas spelge, min kär-
lek flyger fram för fulla segel. Omöt
mig vid stranden, jag älskar blott dig
ja dig o, möt mig vid stranden jag äls-
kar blott dig.

v. 4. Jag lovar dig säkert min tillbedda
lärna att silver och guld skall du få
i parti. Ej sorgligt, men glattigt så går
na vi leva, det skall du på heder och
ära på si. Och sängen den skall höja
våra sinne, och fridsamt blir vårt

13.)

ACC. NR. M. 7495:13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

liv och våra minnen. Kom följ mig
till stranden, jag älskar blott dig, ja dig
kom följ mig till stranden, jag äls-
kar blott dig.

v. 5. Jag ber för din lycka till himme-
lens höjder min gada och innerligt
älskade du. Vi klutta som du var om
kärlekens fröjder, ej sorg skall oss
trycka, din glädje som fru skall
liva oss och styrka våra krafter,
vårt största stöd vi få av käg-
makter. Kom möt mig vid stranden
jag älskar blott dig ja, dig, o följ mig på
stranden jag älskar blott dig.

v. 6. I slutet av livet, då ej är att
vinna, skall flamma den eld som
min kärlek har tänt. Och minst-
kad min trohet du aldrig skall

14.)

ACC. N:R. M. 7495:14

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

finna, ty ren är den kärlek vi båda
ha tänkt. Min sitta ring skall vara
till din ära, ett kristligt lön och för vår
rena bärar. O, möt mig på stranden,
jag älskar blott dig, o, dig, o, möt mig
på stranden, jag älskar blott dig.

O. J. Nu skutar jag visan min älskade flä-
ska, pokalen skall fram den min ring-
mö inskränt, jag änskar dig välgång,
i botten vi dricka, och lyckat skall mig
varara att invid ditt bröst, på vila mig
när dagen går till ända, då Himlens
Gud sin präjd till oss vill sända.
O, möt mig vid stranden, jag älskar
blott dig, o, dig, ja, möt mig på stran-
den, jag älskar blott dig.
Egen reflex: När jag och bror min Egellert,

15.)

ACC. N:R. M. 7495 : 15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

jag med fiol och han med dragspel jingla
spela tillsammans; och så 1/2 dussin goda flick-
röster till att sjunga visan, om vackra
sommaraftnar; då var det lyft i luchan,
när vi gunga genom min kemley kroks-
hult. Jag hör sången när jag vill fast det
nu ligger cirka 50. år lortam.

N:o 6.

Följande visa lärde jag då jag arbetade, som
sallare vid Hockholm-Nyväsbanan. Ols!
visan är en s. k. "Kärleksvisa," men vi sjunga
den när vi "slaga dubbelkast." S. v. s. "En
vände du spora barren med nyckel och
2. slaga i takt på Borrskallen."

v. 1. O vad är det, som särar och sager mitt
hjärta, vad är det för kval, som så tryc-
ka mitt bröst? Förr var jag så glad och

16.)

ACC. NR. M. 7495:16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

det fanns ingen smärta, nu givest ej mer
någon glädje och tröst. Vad är det, är
jag icke längre den samma? Jag gör-
de ej ens minsta mask något vär; jag
älskade blott, en förtärande flamma
steg upp i min själ och än brinner den
där.

v. 2. Hur skön var han icke den blan-
de från Norden med ägan så blå och
ett hår som au gull. Han svar dyra
eder, men falska var orden, han svar
vid sin Gud om sin trohet så kuld.
Och flickan från "Heiden" han trodde
hans eder, han såg icke ormen,
som låg i hans själ. Nu är det för-
bi med all glädje på jorden, all lyc-
ka och sällhet farväl, farväl!
v. 3. Jag var blott ett barn från den sa-

liga rädern; där själarne födas av
Kans gudens blod. Och sjungande bi-
et så glättigt hörs ljulla, i skuggan
av palmer min vaggas den stad, då
kann han densamme, som hjuspe mitt
sinne; åt honom mitt baruhjärta stax
jag då gav. Han talte de ord en som
står i mitt minne, står än för min
själ ligt en spegel så klar.

v. 4. Nu smärta det sargade hjärtat nu
blöder, jorden ger mig ingen fristad
mer här. Förskjuten av fader och mo-
der och bröder, förskjuten av honom
jag hadde så kär. Men nu flyr jag
hubbaka, till "Ganges" jag ilar och stan-
nar ej förr än min grav jag där får.
Hur skönt blir det ej att därnere få
vila; i skuggan av Palmer, min grav-
hulle står.

18.)

ACC. N:R. M. 7495:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVN:o 8. Min Favoritvisa.

v. 1. O jag minnes en tid utan lycka och
frid uti ungdomens leende vår, då
jag lede, så lycklig på nöje och så räk-
utan sorg fanns för mig ett spår.

v. 2. Ut i doftande lundar och gränskan-
de skog ibland blommors arcadiska
doft. Stod mitt hem, där den tidiga
morgon jag såg hur den härliga solen
ram opp.

v. 3. Sär jag värte i gammal blevyster
och skor, uti världen den vida jag kom.
Uti spel och i sång blev mig tiden ej
lång, bland kamrater och nöjen jag flum.

v. 4. Och en flicka jag fick med en ra-
sende kind och med ögan så leende

19.)

ACC. N:R. M. 7495 : 19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

blå;. Och han gav mig det löftet han skul-
le bli min; och vi lefde så sälla vi två;

v. 5. Men den tiden av lycka den blev intet
lång; nej, den flydde så hastigt sin
kos. Grymme däd den den uppläste vän-
skapens band; ty den skänke ej ung-
domens ros;

v. 6. Grymme däd den bortrövat i från
mig den vän, som en gång i det lifvet
var min. Och nu far jag omkring ett
en fläckande vind; och jag finner ej
ro i mitt slum;

v. 7. Men med harpan i hand vill jag
dröja en stund, prita Hanan, som gav
och som tog. I en nyare värld få vi
knyta förbund, lik två duvar i
sammarsklädd skog.

20.)

ACC. N:R. M. 7495:20.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En mycket äldrig "Kärleksvisa lärd av
min mormor. Nº 8.

v. 1. Det var en sändagraftan innan
solen gått ner, en skön jägare gick
ut. Han sig åt hunden gånger att
höra fågelsånger, i stället så fann
han en flicka allen.

v. 2. Han börjar genast kamma, kru-
cipera upp sitt hår, när han henne fick
se. Hans hälsning den var denna,
"God kväll, god kväll, skön Emma
hur vågar Ni er att så ensam gå ut?"

v. 3. Den satte dam sig neder under löv-
rika träd, men dam talades vid, som
talte dessa orden, "Min Bästa vän
på jorden, för dig vill jag leva, och
för dig vill jag dö."

21.)

ACC. N:R. M. 7495:21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 4. Då flickans far fick höra denna
snällposten gick bod han henne till
sig: "jag hör du tänker gifta dig och
lägga dig en äkta, han är ju iltet
mer än en förparesam."

v. 5. Nej du skall ha en herre, som är
rik, som du och har penningar, som
gräs, och du skall bliva hantuma,
ha pappa och en amma, bala husen
finner guld re det ger jag dig i kväll."

v. 6. När flickan detta hörde vart hon
viken som snö, och han dignade sig.
Gå genast vatten hem till uppå hie-
ne dänka, skat stod han åter opp och
var frisker, som förut."

v. 7. (Förstmannen.) Nej inder vill jag locka ej
heller vill jag packa om du har den

22.)

ACC. NR. M. 7495:22

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

annan kär. Nej, hellre vill jag giva
mitt liv i kunder, knivtar och fram-
pa mitt hjärta bland stenar och
Grus.

v. 8. (Flickan) Och jag skall hellre vänka ut
ärena de många till min fader bli Säg.
För sedan får jag säga, den vänner
mig behagar, så trotsas ju jag
både sorg och nöd.

Nº 9.

En gammal märklig visa lärd efter mor-
mar och min nu 80-åriga syster
Anna, båda sjunga visan och den var
allmän hos oss i min ungdom.

v. 1. Så blamsterklädd kulle så
Hjalmar och kvad om forntida
bragdar en gång. Och blammor-

23.)

ACC. N.R. M. 7495:23.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

nas kalkar och rosornas bladrig bu-
gade djup för hans sång. Och fåglar-
na sutta så tysta på träden, och gyl-
lene axen på gungande säden de
nickade bifall, och vårvindens fläkt
milt smekte hans panna, hans kri-
giska dräkt;

v. 2. Och hela naturen förnyad och skön
och mild i sin festliga skrud, med ny-
flätad blåkraus och värmanfärg
grön nu lög som en längslande
brud, och glädjens och ärans och kär-
lekens minne, de hölla sitt fjärgas
för ynglingens sinne. Och koppel
med vingar av guldflätad glans
ljuff bjöd honom ryklets avansk-
liga kraus;

v. 3. Så nalkades Hilda och dröm-

24)

ACC. N.R. M. 7495:24.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

men försvann för ynglingens hjus-
de syn; Han såg endast henne, så röd
hon, såm brun, likt purpuren på
snävisa hyn, han kysste en kår
från dess strålande öga, han tänk-
te på skiden och sorgerna föga,
lycksalig han sjönk i sin tillbedas
famn och glömde bort ära och
rykte och namn.

v. 4. Du älskar ^{mig} Hulda; och jorden bär,
bland rosor på daggerslors stig;
Du älskar mig Hulda, och sällheten
är ej mera en främling för mig. Py
bedsnadens fanhet och saknades
smärta, de finna ej vägarne mer
till mitt hjärta; py nu är naturen
flicka med dig en paradisträdgård,
ett Eden för mig.

25)

ACC. N.R. M. 7495:25

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

o. 5. Men sviker du mig, si då släcknar
min sol, då brister du ängest mitt bröst.
Så finnes på jorden från pol och till
pol ej någon som skänker mig fröst.
Så svär mig nu Hulda vid himlen, som
hör dig, att aldrig mig glömma vart
ädet än för mig, att vara mig borgen
i lust och i nöd, att älska din Hjal-
mar i liv och i död.

o. 6. Min Hjalmar, säd Hulda med
ljur melodi, och tillslut hans mun
med en kys, hur ofta jag sagt dig
jag borgen skall bli tillsammans jag
svor dig ju nys. Så svär jag än
nu vid den himmel som hör mig
att aldrig mig glömma vart ädet
än för dig, att blott för min Hjal-
mar jag klär mig till brud, och sviker

26.)

ACC. N.R. M. 7495:26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

jag eden, så skaffe mig Gud!
v. 8. Och sjunket var solen och full-
månen lag så milt mot vårt älskan-
de par, kring kullen sin dimslöja
aftonen drag. och ändå så rulla
dom kvar. Dock måste till olika
hyddor dom vandra, men huru än
högt att bli fragna varandra, Och
Hulda han lovade möta sin vän vid
nästa dags skymning på kullen
igen.

v. 8. Så levde den lycklige Hjalmar en
tid och sammarne flydde sin kag.
Med sammar'n och flydde den gyl-
lene präd, lik datus förvismande
ras. Ty nu utbrast krigets förädan-
de läga, präie sörjande män måste
Hjalmar nu gå i härnad, och Hulda

med kärlekens gläd han svar honom
troget i liv och i död.

v. 9. Rott är var han börta, och fridens
oliv nu värte i riket på mytt. slott
var nu det grymma, det blodiga krig
och sorgen i glädje förbytt. Med
ak och med hukkes kags jorden sig
smycka, då skyndade Kojalmar
sig hem för att trycka sin längs-
de brud till sitt profasta bröst, att
byta dess saknad i källhet och
Tröst.

v. 10. Helt nära hans hem kom den
äldrige Sven och tryckte med värme
hans hand. Välkommen bekjände
yngling igen från spriden i främ-
made land. Tack Sven, sade Kojal-
mar, men hur står min flicka, jag

28.)

ACC. N.R. M. 7495:28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ilar till henne och snart skall han
blicka ned himmelskt förfjunsande ä-
gan på mig. Du hindrar mig Sven,
jag begriper ej dig.

v. 11. Men Sven kagi bettstilt och ryckte
hans häst tillbaka, den ystra, ett beg.
Jag brukar du blir ingen välkom-
men gäst, här stannade Hjalmar
och beg: "Bemanna dig yngling
med mod till att höra ett budskap
som hela din sällhet skall störa,
o vet att skön Hulda förskräckliga
bud; i dag är den stolte Sebastians
Brud."

v. 12. O himmel! O avgrund röt Hjal-
mar och slog förskräckt spålkund-
skarna hop, munder ska vänta, vi
träffas snart nog, och där för den

äldrigas rop. I sporrsträck han
red till den trolörens hydda, där fäns-
ter och dörrar med blommor var
prydda, och taket gav genljude av
gästernas sång, och harpor och Bäga-
res klang på en gång.

v. 13. Här inträdde Hjalmar i kriga-
rens skud och harporna lyftas med
hast. förgrummad han går mot den
trolösa brud och griper i brudkran-
sen fast, han sliter den vilt ur de
mörkbruna håren, så bleker, som
långt han redan på bären, rätt kul-
da med dödskräck i bävande barng
för dörande älskande hämnarens arm.

v. 14. Men brudgummen höjde mot Hjal-
mar sitt svärd, men Hjalmar han

höjde och rikt; så roppe han, "Ussling,
akt då är du värd, mitt svärd liker
bättre än ditt". Sam lejan de kämpade
nu mot varandra, en stred här för
livet, av händ stred den andra; sam
eld lyfte ägarens gnistbrände par, men
regnen än aviss och aavgjord var;

v. 15. Så stötte ung Hejalmars sin klinga
med makt i halade motståndars
bröst; men denne åt honom ren
lädshåret bragt, och blek och med ror-
lande röst; Gjänk Hejalmars nu mer
vid föräderskaus sida; sam ick
upphörde att gråta och kvida, då
han på den dænde älsklingen såg,
så skän, sam en avhuggen järn-
ek han låg;

v. 16. O, ve mig! O, ve mig! Min Hejalmar jag
svek, han ropade och händerna vred,
att svära är lätt men det är ingen
lek att bryta så helälsat sin ed, - och
samvetsqual lågrade sig kring dess
hjärta, och innan tre dagar han dog
utan smärta; vid sidan av Hejal-
mar han jordades då; ett blodpar
de blund i graven ändå;

v. 17. Var gång säger sagau, när mid-
natten har sin stjärnströdda stor-
slöja sträckt kring jorden och skylt
den med vingadars par, går tulten
i silvervit dräkt; kring kullen där
ofta med Hejalmar han ruffit just
där han svor eden, han helälsat har
brutit; Och ruckas och klagar så äng-
lig och blek, o, ve mig o, ve mig om min Hejal-
mar jag svek; —

En vacker gammal favoritvisa, som gärna
sjängs av våra orkes flickor i min öfverett.
Nº 10.

v. 1. Han växte vid torpet i lundade skog
vad liljorna talte det visste han nog.
Han visste vad fågeln i lundarna
kvad, och jämt var han sorgfri och
glad.

v. 2. Men ärenu gunga och fästman han
fick, han lykte på stolt i sitt krigiska
skick, han dröjde ej länge, han dröj-
de ej äls att leende fann han hans hals.

v. 3. Sam skulle ha gift sig, men fre-
den tog slut, mot Kejsaren av Rys-
land drog krigsugen ut. Med
Gustav den III-je drog gossen åstad.

och jämt var han sorgfri och glad,

v. 4. En dag när på åkern han skyl-
larna band; då kom där ett brev i-
från främsmande land. Bäst visne
om fängab bland härnarna ljöd,
då sad's det att gasen var död,

v. 5. Han stod där så röd bland
de vaggande å; hur dog han han
frågade darrande strå. Han väj-
de sig manligt bland kulornas
bad och jämt var han sorgfri och
Glad.

v. 6. Sek, hören i systrar på gränskan-
de äng, tillredn bland skylar min
brudliga räng. Huru lyft blis att
samna med rågen i frid, i

34)

ACC. N.R. M. 7495 : 34

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

frid i skördarnas gyllene tid,

v. 7. Sen lade han sig neder och sam-
made sött, till stugan och bädden
han fördes så blott. Han lagom
i däden, man viskade röd, att "Hä-
rig sägs vackrare skörd."

v. 8. Och kärnorna spjunga kring grän-
skande grav, "sack rätt kulla kär-
na, vi hålla dig av. Du band på
din kärre, du visa, du kvad,
och jämt var du sorgfri och
Glad."

Obs! Fortsättning av mina barndoms
och ungdomslåtar i Vol. 2.

ACC. N:R.

M 7495:35.

Landskap: Småland.

Upptecknat av: Carl Viking

Härad: Ekevidinge, m. f.

Adress: Furåkra, Kråksmåla,

Socken: Kghult, m. f.

Berättat av: Carl Viking, m. f.

Uppteckningsår: 1941.

Född år 1874 i Kghultssocken,

Var färd du frast sam klagar i skogens dunkla gämnar,
 och Hänk ej på de dagar som hasten båd dig glämnar,
 de dagar och de nätter, du sjung för Berg och
 slätter, de ära vänner redan, vänner är skogens vägar

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skriv endast på denna sida!